

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯỜI BA

TỬ DUYÊN PHẬN GIEO MÌNH TỰ VẬN

Nghe giọng nói âm thầm dường như không phải là người có hảo ý, Đoàn Dự toan quay đầu lại, thì đột nhiên thấy huyết "Thân Trụ" ở sau lưng bị người đó nắm chặt. Chàng vừa nghe thanh âm đã đoán ra là ai rồi, liền cất tiếng hỏi:

-Có phải Mộ Dung công tử đấy không?

Người kia đáp:

-Không dám! Chính là tại hạ! Tại hạ muốn Đoàn huynh dời gót ngọc lại đằng này nói chuyện.

Đoàn Dự thấy đúng là Mộ Dung Phục thì trong lòng hồi hộp đáp:

-Mộ Dung công tử đã có lệnh, tại hạ lẽ nào chẳng tuân theo? Xin công tử buông tay ra.

Mộ Dung Phục đáp:

-Bất tất phải buông tay.

Đoàn Dự đột nhiên thấy người nhẹ bỗng rồi như người đằng vân giá vũ bay đi, thì ra Mộ Dung Phục vẫn nắm sau lưng chàng nhảy lên nóc nhà. Chàng nghĩ rằng: "Nếu mình là lên một tiếng, để đại ca cùng nhị ca nghe tiếng chạy ra cứu viện thì thoát nạn."

Nhưng chàng lại tự nhủ:

-Nếu mình la lên tất Vương cô nương cũng nghe rõ. Nàng thấy hai người lại xảy ra cuộc tranh đấu tất phải phiền lòng. Nàng chẳng bao giờ oán trách biểu ca mà cứ nhè đổ tội cho mình. Thôi mình chẳng làm cho nàng buồn nữa là xong.

Thế rồi, chàng lẳng lặng để mặc cho Mộ Dung Phục xách mình chạy đi.

Tuy đang lúc canh khuya, nhưng sắp đến ngày Trung thu, vầng trăng vằng vặc toả ánh sáng khắp một vùng, chàng trông rõ mọi vật xung quanh.

Lúc đầu Đoàn Dự thấy Mộ Dung Phục lẹ bước trên đường lát đá xanh, sau rẽ vào con đường nhỏ đất vàng. Hai bên đường cỏ dại mọc đầy, nửa xanh nửa úa.

Mộ Dung Phục chạy một lúc, rồi đột nhiên dừng bước, quăng Đoàn Dự xuống đánh "bình" một tiếng.

Lưng và vai Đoàn Dự đập xuống đất đau đớn vô cùng. Chàng rửa thầm:

-Thằng cha này ngoài mặt có vẻ văn nho mà hành vi lại rất dã man.

Chàng hắng giọng một tiếng, rồi lồm cồm bò dậy nói:

-Mộ Dung huynh có điều gì sao không nói ra, mà lại giở thói cục cằn?

Mộ Dung Phục cười gằn hỏi:

-Lúc này người cùng biểu muội ta nói những gì?

Đoàn Dự đỏ mặt lên tiếng đáp:

-Có chuyện gì đâu? Tiểu đệ vừa gặp cô nương, nói mấy câu chuyện tâm thường.

Mộ Dung Phục lại hỏi:

-Đoàn công tử là một trang nam tử, một bậc đại trượng phu. Người quang minh lỗi lạc không làm điều ám muội. Đã làm gì và nói sao, chẳng nên giấu giếm mới phải chứ?

Đoàn Dự bị Mộ Dung Phục nói khích, bất giác tức mình đáp:

-Dĩ nhiên là tiểu đệ bất tất phải nói dối Mộ Dung huynh. Tiểu đệ hứa hẹn với Vương cô nương là phải tìm đến Mộ Dung huynh để khuyên giải.

Mộ Dung Phục cười nhạt nói:

-Phải chăng công tử muốn khuyên ta: con người ở đời đều cần nhất là giữa vợ chồng phải tâm đầu ý hiệp. Công tử còn nói: ta cùng công chúa Tây Hạ vốn chẳng quen biết đã không hiểu nàng xấu hay đẹp, thiện hay ác, thế mà gặp nhau chốc lát nên đạo vợ chồng thì chẳng ổn thỏa chút nào. Có đúng thế không? Công tử còn bình phẩm: nếu ta phũ phàng mỹ ý của Vương cô nương sẽ bị người hữu tình trong thiên hạ thóa mạ và khách hào kiệt giang hồ cười chê là kẻ đê hèn có đúng thế không?

Mỗi câu nói của Mộ Dung Phục lại làm cho Đoàn Dự phải hãi hùng. Chàng chờ y dứt lời, rồi ấp úng nói lại:

-Phải chăng... Vương cô nương đã kể với Mộ Dung huynh như vậy?

Mộ Dung Phục đáp:

-Đời nào nàng lại kể với ta?

Đoàn Dự hỏi:

-Thế thì... Mộ Dung huynh đã đứng nép một bên để nghe hay sao?

Mộ Dung Phục cười nhạt đáp:

-Người loè bịp một cô gái chẳng hiểu thời vụ thì được chứ lừa gạt ta thế nào nổi?

Đoàn Dự lấy làm kỳ hỏi:

-Tiểu đệ lừa gạt Mộ Dung huynh điều chi?

Mộ Dung Phục cười đáp:

-Sự tình đã rõ lắm rồi! Chính công tử muốn làm phò mã nước Tây Hạ, sợ ta đến tranh nên khéo bày trò toan lừa ta mắc bẫy. Ha ha! Mộ Dung Phục này hà tất phải đưa con nít lên ba, mà để kẻ khác lừa bịp một cách dễ dàng? Công tử đừng mơ mộng nữa.

Đoàn Dự thở dài đáp:

-Tiểu đệ một lòng hảo tâm chỉ mong Vương cô nương cùng Mộ Dung huynh bén duyên cầm sắt, nâng án ngang mày, bách niên giai lão.

Mộ Dung Phục nói móc:

-Đa tạ những lời vàng ngọc của công tử. Nhà Mộ Dung ở Cô Tô cùng họ Đoàn nước Đại Lý vốn không thân thuộc lại không quen biết, can chi mà công tử phải bận tâm như vậy? Nếu ta bị Ngọc Yến quán quít không chịu buông tha, thì thật là dịp tốt cho công tử qua làm phò mã nước Tây Hạ đấy nhỉ?

Đoàn Dự tức giận nói:

-Mộ Dung huynh nói vậy chẳng hoá ra là càn rỡ lắm ru? Tiểu đệ là Vương tử nước Đại Lý. Đại Lý tuy là nước nhỏ nhưng cũng chẳng coi hai chữ phò mã to như trời biển đâu, Mộ Dung huynh! Tại hạ chỉ biết đem lời phải mà khuyên nhủ: vinh hoa phú quý rồi cũng thành không. Mộ Dung huynh có làm được phò mã Tây Hạ thì dễ, nhưng muốn làm hoàng đế nước Đại Yên thì còn phải giết biết bao là người? Mộ Dung huynh có giết người Trung Nguyên máu chảy thành sông, thầy chất thành non cũng chưa chắc đã khôi phục lại được Đại Yên.

Mộ Dung Phục không lấy thế làm tức, y lạnh lùng đáp:

-Công tử tuy ngoài miệng nói nhân nghĩa đạo đức mà lòng dạ chẳng khác chi rắn rết.

Đoàn Dự vội nói:

-Mộ Dung huynh không tin lòng tốt của tiểu đệ thì tùy ý, nhưng tiểu đệ không thể nhường cho đại huynh lấy công chúa nước Tây Hạ đâu! Tiểu đệ cũng không thể nhìn thấy Vương cô nương vì Mộ Dung huynh mà tan nát gan vàng tìm cách tự tử được.

Mộ Dung Phục cười gằn hỏi:

-Ha ha! Công tử không cho ta lấy, nhưng ta nhất định lấy thì công tử tính sao?

Đoàn Dự thản nhiên đáp:

-Tiểu đệ nhất định hết sức ngăn trở. Nếu tự mình không đủ lực lượng, thì nhờ bạn bè giúp đỡ.

Mộ Dung Phục không khỏi kinh hãi. Bản lãnh Tiêu Phong cùng Hư Trúc thế nào y đã biết rõ cả rồi. Ngay một mình Đoàn Dự lúc thi triển phép Lục mạch thần kiếm, y cũng không địch nổi. May mà kiếm pháp của chàng có lúc linh nghiệm, có lúc không, nên y còn có thể thừa cơ những lúc sơ hở để công kích chàng.

Mộ Dung Phục bỗng ngẩng đầu lên, lớn tiếng gọi:

-Biểu muội! Biểu muội lại đây! Ta có lời muốn nói với biểu muội!

Đoàn Dự tưởng Vương Ngọc Yến đã đứng đằng sau mình thì mừng thầm. Nhưng chàng ngoảnh đầu nhìn lại, thì dưới ánh trăng tỏ có thấy một bóng người nào đâu? Chàng đang âm thầm nhìn vào trong rừng, thì đột nhiên thấy sau lưng bị siết chặt. Chàng lại bị Mộ Dung Phục nắm lấy huyết "Thiên Trụ" rồi, người chàng bị nhắc bổng lên. Bây giờ chàng mới biết là mình bị mắc lừa, chàng liền gượng cười nói:

-Mộ Dung huynh lại nổi hung rồi! Thật không phải là hành động của người quân tử!

Mộ Dung Phục cười lạt đáp:

-Đối với hạng tiểu nhân như ngươi thì quân tử thế nào được?

Y nhắc bổng chàng lên, chạy đến bên cạnh cái giếng khô cách đấy chừng mấy trượng. Y liệng Đoàn Dự xuống giếng.

Đoàn Dự vừa kịp kêu lên một tiếng "úi chao!" thì người đã rớt tòm xuống đáy giếng.

Mộ Dung Phục toan tìm mấy khối đá lớn đẩy lên trên miệng giếng lại để cho Đoàn Dự phải chết đói.

Bỗng nghe thanh âm một cô gái tru tréo lên:

-Biểu ca! Biểu ca đã nhìn thấy tiểu muội thì có việc gì sao không nói ra? Trời ơi! Biểu ca làm gì Đoàn công tử vậy?

Người nói đó chính là Vương Ngọc Yến.

Mộ Dung Phục ngăn người ra, cặp lông mày nhăn tít lại. Vừa rồi sở dĩ y nhìn về phía sau Đoàn Dự kêu biểu muội là để cho chàng ngoảnh đầu nhìn lại, đặng nắm lấy yếu huyệt sau lưng chàng quăng xuống giếng.

Không ngờ Vương Ngọc Yến quả nhiên nấp ở gần đó thực. Mấy câu nói của Mộ Dung Phục đã lọt vào tai nàng.

Nguyên Vương Ngọc Yến đêm ngày sầu thảm ngủ không yên giấc. Nàng tựa cửa ngắm trăng thấy Mộ Dung Phục nắm lấy Đoàn Dự, sợ hai người lại xảy ra cuộc giao tranh. Nàng lo Mộ Dung Phục không địch lại nổi Lục mạch thần kiếm của Đoàn Dự, nên lập tức rượt theo. Những lời tranh chấp của hai người, nàng đều nghe rõ hết. Nàng thấy Đoàn Dự đem lời phế phủ ra khuyên Mộ Dung Phục, nhưng y đâu có chịu nghe theo.

Lúc ấy Vương Ngọc Yến chạy đến bên miệng giếng cúi xuống nhìn, la gọi:

-Đoàn công tử! Đoàn công tử! Công tử có bị thương không?

Lúc Đoàn Dự bị gieo xuống đáy giếng đầu đụng đất, chân giơ lên. Chàng ngất đi, nên Vương Ngọc Yến la gọi mà chàng cũng không nghe tiếng.

Vương Ngọc Yến gọi luôn mấy tiếng mà không thấy Đoàn Dự trả lời, thì cho là chàng đã chết rồi.

Nàng nhớ lại Đoàn Dự đối với mình bất cứ trường hợp nào cũng tỏ ra hết lòng hết dạ. Phen này chàng lại vì mình mà mất mạng. Nàng không cầm lòng được khóc rống lên:

-Đoàn công tử!... Công tử... không thể chết được!

Mộ Dung Phục cười gằn nói:

-Biểu muội quả có một mối thâm tình với gã rồi.

Vương Ngọc Yến nghẹn ngào nói:

-Y lấy lời nói thẳng mà khuyên biểu ca. Sao biểu ca lại hại mạng y?

Mộ Dung Phục đáp:

-Gã là kẻ đối đầu với ta. Biểu muội không nghe thấy gã vừa nói đấy ư? Gã gắng sức, hết lòng ngăn cản công việc của ta. Ngày nọ ở trên núi Thiếu Thất, gã đã làm cho ta phải mất mặt, khiến Mộ Dung Phục này không còn đất đứng trên chốn giang hồ nữa. Gã đã như vậy, dĩ nhiên ta không thể khoan dung được.

Vương Ngọc Yến nói:

-Vụ này xảy ra trên núi Thiếu Thất đúng là y trái rồi. Tiểu muội thống trách y và y đã chịu nhận lỗi.

Mộ Dung Phục cười nhạt nói:

-Chà chà! Gã tự nhận lỗi. Chỉ có một câu hỏi hột như vậy là đủ rồi ư? Biểu muội có biết Mộ Dung Phục này qua lại trên chốn giang hồ bị người ta chỉ trích nói là, ta đã bị bại dưới phép Lục mạch thần kiếm của gã không? Biểu muội thử nghĩ coi ta còn có điều chi lạc thú ở nhân gian nữa?

Vương Ngọc Yến dịu dàng nói:

-Biểu ca! Cuộc thắng bại trong một thời, có đáng chi mà biểu ca lại để tâm như vậy? Ngày ở trên núi Thiếu Thất đấu kiếm, Cửu phụ đã mở đường cho biểu ca rồi. Việc đã qua còn nhắc lại làm chi?

Nàng không hiểu Đoàn Dự ở dưới đáy giếng còn sống hay chết, lại cúi xuống gọi:

-Đoàn công tử! Đoàn công tử!...

Nhưng vẫn không có tiếng đáp lại.

Mộ Dung Phục nói:

-Biểu muội đã quan tâm đến gã, vậy lấy gã cho xong quách, hà tất cứ giả vờ quẩn quít với ta?

Vương Ngọc Yến trong lòng chua xót đáp:

-Biểu ca! Tiểu muội đối với biểu ca một lòng thành thực. Chẳng lẽ... chẳng lẽ biểu ca còn không tin hay sao?

Mộ Dung Phục cười gằn đáp:

-Ha ha! Người đối với ta một dạ chân thành? Thế mà ở trong nhà già gạo gần Thái Hồ ngày nọ, người loã lồ thân thể cùng gã họ Đoàn chui vào đồng rơm làm gì? Đó là việc chính mắt ta trông thấy, có lẽ còn giả được sao? Khi ấy ta muốn chém thẳng lỏi họ Đoàn một nhát cho rồi đời. Nhưng người lại chỉ điếm cho gã làm khó dễ ta. Ha ha! Người chân tâm vì ta thế đó! Ta không hiểu lòng dạ người ra sao cả?

Mộ Dung Phục nói đến đây rồi nổi lên một tràng cười khẩy.

Vương Ngọc Yến ngăn người ra run lên hỏi:

-Trong nhà già gạo bên Thái Hồ... Người che mặt... tự xưng là võ sĩ Tây Hạ...

Mộ Dung Phục ngắt lời:

-Chính phải! Người giả trang làm võ sĩ Lý Diên Tông nước Tây Hạ chính là ta đó.

Vương Ngọc Yến khẽ nói:

-Thảo nào tiểu muội khi đó đem lòng nghi hoặc. Ngày ấy biểu ca có nói: "Một ngày kia ta làm nên hoàng đế đất Trung Nguyên". Té ra đó là giọng lưỡi của biểu ca. Tiểu muội sớm biết mà!

Mộ Dung Phục cười lạt hỏi:

-Tiểu muội biết ngay ngày ấy thì hay hơn, nhưng bây giờ mới hiểu cũng không muộn.

Ngọc Yến đáp:

-Biểu ca! Ngày ấy tiểu muội bị người Tây Hạ tung mù độc ra, nhờ được Đoàn công tử cứu cho để lên lưng ngựa chạy trốn. Dọc đường gặp mưa lớn, quần áo ướt hết, mới phải chạy vào nhà già gạo trú mưa. Biểu ca... bất tất phải đa nghi.

Mộ Dung Phục nói móc:

-Thật là một chỗ trú mưa hay quá! Sao ta đến nơi thì hai người vẫn thủ thủ với nhau. Thằng cha họ Đoàn đưa tay ra sờ má người, người cũng không né tránh. Khi đó ta nói câu gì người còn nhớ không? Ta e rằng bao nhiêu tâm trí người để cả vào gã họ Đoàn, còn ta có nói gì thì người cũng để ngoài tai.

Vương Ngọc Yến run lên, hồi tưởng lại chuyện trong nhà già gạo, câu nói của người võ sĩ Tây Hạ Lý Diên Tông rất rõ ràng, lại hiện diện ra trong đầu óc nàng. Nàng ấp úng đáp:

-Khi đó... Khi đó... biểu ca cười lạt, hỏi: "Cô này tự phụ lắm. Dường như cô có mối thâm tình... với gã họ Đoàn phải không?"

Mộ Dung Phục nói:

-Ngày ấy người còn nói là, nếu ta giết chết thằng lỏi họ Đoàn thì người quyết giết ta để báo thù cho gã. Vương cô nương! Tại hạ nghe cô nương nói câu đó, mới tha mạng cho gã. Không ngờ nuôi ong tay áo. Để gã sống, rồi lên núi Thiếu Thất bị gã làm nhục trước bao nhiêu anh hùng hảo hán.

Vương Ngọc Yến thấy Mộ Dung Phục không kêu mình bằng biểu muội, mà lại gọi bằng Vương cô nương, rồi y tự xưng là tại hạ thì lòng nàng se lại. Nhưng nàng bản tính ôn nhu, không muốn gây lộn với người biểu ca mà nàng vẫn kính yêu. Nàng chậm rãi đáp:

-Biểu ca! Nếu ngày đó tiểu muội biết là biểu ca thì không đời nào lại nói vậy.

Mộ Dung Phục hỏi:

-Người có thể không biết vì ta đeo mặt nạ, nhưng chẳng lẽ ta trở giọng dấm dớ người cũng không biết ư? Người không nhận được khẩu âm thì còn có thể, chẳng lẽ người lại không nhận được cả võ công ta nữa ư? Ha ha! Về võ học người biết rất sâu rộng. Bất luận ai ra một chiêu thức nào, người gọi ngay ra được chiêu thức của

môn phái đó. Ta cùng thẳng lối qua lại hơn trăm chiêu, chẳng lẽ người không nhận ra được hay sao?

Vương Ngọc Yến rụt rè đáp:

-Sự thực thì lúc ấy tiểu muội cũng đã sinh nghi, nhưng... biểu ca! Chúng ta mấy năm chưa được gặp mặt một lần. Thành ra võ công của biểu ca, tiểu muội không hiểu được đến nơi đến chốn...

Mộ Dung Phục thấy Vương Ngọc Yến nói vậy, vờ như không hiểu ý nàng. Y cho là Vương Ngọc Yến bảo mình võ công tiến bộ rất chậm, không đúng với sở liệu của nàng. Y lại nói:

-Ngày ấy, người còn bảo: "Lúc đầu ta xem đao pháp người phức tạp nhiều đòn, trong lòng đã ngấm ngầm kinh dị. Nhưng coi đến năm mươi chiêu thì nhận thấy bản lãnh người bất quá đến vậy mà thôi!" Người nói câu này tỏ ra đã khinh bạc ta. Vương cô nương! Những điều hiểu biết của ta quả không bằng cô nương, thì cô nương còn theo ta làm chi? Cô nương đã coi thường ta, nhưng Mộ Dung Phục này đường đường là kẻ trượng phu không để cô nương coi thường đâu!

Vương Ngọc Yến tiến lại gần mấy bước, xin lỗi:

-Biểu ca! Ngày đó tiểu muội nói năng thất thố. Bây giờ xin lỗi biểu ca!

Nói xong, cúi xuống hành lễ nói tiếp:

-Thực tình khi đó biểu muội không biết là biểu ca... Biểu ca là người đại nhân có lượng bao dung, xin đừng để vào lòng. Tiểu muội kính trọng biểu ca ngay thuở nhỏ. Lúc chúng ta chơi đùa với nhau, biểu ca bảo điều gì, tiểu muội cũng nghe theo, có bao giờ dám trái ý đâu? Lúc tiểu muội không biết mà nói nhăng nói càn, tưởng biểu ca nghĩ tới mối tình đậm thắm ngày trước mà lượng thứ cho tiểu muội một phen.

Hôm ấy, Vương Ngọc Yến nói mấy câu chạm lòng tự ái Mộ Dung Phục, mà y là con người rất cao ngạo, một khi đã nghe vào tai thì luôn luôn để dạ. Y rất bực mình với Vương Ngọc Yến.

Sau đó hai người có nhiều cơ hội gặp nhau, nhưng trong lòng Mộ Dung Phục vẫn chưa tẩy hết hờn giận. Mối hoài nghi canh cánh trong lòng.

Bây giờ y nghe Vương Ngọc Yến nói năng thủ thủ, lại thấy người nàng dung nhan thoát tục, chứa đựng mối tình rất đậm thắm thì y cũng tin là giữa nàng cùng Đoàn Dự chưa có gì ám muội.

Những câu nói ngày trước chẳng qua vì vô tâm, chứ không có ý khinh mạn. Y không khỏi động lòng đưa tay ra nắm lấy tay nàng gọi:

-Biểu muội!

Vương Ngọc Yến cả mừng, biết biểu ca đã lượng thứ cho mình. Nàng gục đầu xuống vai y, khẽ nói:

-Khi nào biểu ca tức giận tiểu muội điều chi, cứ việc đánh mắng, chớ nên để lòng không nói ra. Biểu ca! Biểu ca đừng đi làm phò mã nước Tây Hạ nữa nhé!

Mộ Dung Phục ôm con người mềm mại trong lòng, tai nghe những lời thảnh thót, hơi thở như bông lan, bất giác băng khuâng trong dạ. Y bỗng nghe nàng nhắc tới việc làm phò mã nước Tây Hạ thì toàn thân lại run lên, bụng bảo dạ:

-Hồng bét! Mộ Dung Phục kia! Người cũng mắc vào trong vòng "Nữ nhi tình trường, anh hùng khí đoản" để làm lỡ đại sự ư? Nếu người không cắt đứt được mối tư tình cón con này, còn nói gì đến việc đánh thiên hạ để thành tựu việc lớn nữa?

Rồi y đẩy nàng ra, nói một câu quyết liệt:

-Biểu muội! Duyên phận của biểu muội với ta đến đây là hết! Những câu nói, việc làm của biểu muội ta không thể nào quên được!

Vương Ngọc Yến hỏi bằng một giọng cực kỳ thâm trầm:

-Biểu ca nói thế là nhất định không lượng thứ cho tiểu muội ư?

Trong lòng Mộ Dung Phục một bên là tình, một bên là đại nghiệp. Hai ý niệm xung đột nhau rất dữ. Y ngần ngừ một lúc, rồi lắc đầu.

Vương Ngọc Yến trong lòng đau đớn khôn tả, nàng không nhịn được nữa lại hỏi:

-Biểu ca định đi lấy công chúa Tây Hạ và từ đây không nghĩ gì đến tiểu muội nữa ư?

Mộ Dung Phục gắng gượng cả quyết gạt đầu mấy cái.

Vương Ngọc Yến trước kia đã nảy ra ý muốn tự tử nhưng được Vân Trung Hạc cứu thoát. Bây giờ nàng thấy ý trung nhân đích thân nói ra lời cự tuyệt. Nàng đau lòng cơ hồ thổ huyết.

Đột nhiên nàng lảo bầm:

-Đoàn công tử kia đối với mình hết dạ say mê, mà mình chẳng để ý đến chàng chút nào. Phen này chàng lại vì mình mà chết uổng, thực là mình đối với chàng quá tàn nhẫn. Huống chi bây giờ mình không muốn sống nữa, thì cái giếng này đã là mồ chôn Đoàn công tử. Chắc dưới đáy nó có nhiều đá nhọn chỉ rơi xuống là chết ngay. Ờ là ta cũng chết cùng chàng ở dưới đáy giếng này để gọi là báo đáp mối thâm tình của chàng.

Nghĩ vậy, nàng từ từ đi về phía giếng khô. Nàng quay lại nói:

-Biểu ca! Tiểu muội chúc cho biểu ca hoàn thành tâm nguyện, lấy được công chúa Tây Hạ và làm hoàng đế nước Đại Yên.

Mộ Dung Phục biết nàng đi tự tử, liền chạy lại, toan kéo tay nàng để ngăn cản... Nhưng y lại nghĩ rằng: "Nếu mình kéo nàng lại rồi nghe nàng nói ra bao nhiêu lời êm ái khó mà thoát ly được."

Ta nên biết, Vương Ngọc Yến đã là một trang tuyệt sắc, nói năng lại hoà nhã. Thật là một vật hiếm có trên đời. Được vợ như vậy còn gì đáng ân hận nữa. Huống chi Mộ Dung Phục lại có mối tình đậm thắm với nàng từ thuở nhỏ, nếu không kiếm

chế được thì thành mối nghiệt duyên và công cuộc phục hưng nước Đại Yên sẽ hư hỏng hết.

Vương Ngọc Yến đoán được tâm sự của Mộ Dung Phục, nàng lẩm bẩm:

-Con người này đã bạc bẽo đến thế, mình còn nghĩ tới làm chi?

Nàng liền cất tiếng gọi:

-Đoàn công tử! Ta cùng công tử chết chung một chỗ!

Nàng tung mình đâm đầu xuống.

Mộ Dung Phục kêu lên một tiếng: "úi chao!"

Y giờ tay ra định nắm lấy chân Vương Ngọc Yến. Với bản lãnh y muốn nắm lấy nàng kéo lại thì chẳng khó gì. Nhưng y không quyết định chủ ý, để mặc cho Vương Ngọc Yến rớt xuống.

Mộ Dung Phục buông một tiếng thở dài, lẩm bẩm:

-Biểu muội! Ta biết rằng trong thâm tâm biểu muội rất thương yêu Đoàn công tử. Tuy sống không được thành vợ thành chồng, nhưng được chết cùng huyết tương biểu muội cũng thoả mãn tâm nguyện rồi.

Bỗng sau lưng Mộ Dung Phục có tiếng người la:

-Người đừng giả vờ nữa! Thật là một đứa nguy quân tử.

Mộ Dung Phục kinh hãi tự hỏi:

-Sao có người đến sao lưng mà mình không biết?

Y xoay tay lại phía sau đánh ra một chưởng

oOo